

2. Carinska dejavnost v mednarodni trgovini

Carinska dejavnost predstavlja ključni element mednarodne blagovne menjave in logistike. Na primer, ko slovensko podjetje uvaža avtomobilske dele iz Azije za proizvodnjo v EU, carinska dejavnost zagotavlja, da se ti deli skladno z regulativami in brez nepotrebnih zadržanj uvozijo v državo.

Carinski sistem zagotavlja nadzor nad pretokom blaga čez meje, varuje gospodarske interese države ter ureja pravila trgovine med državami. Konkreten primer je tranzit blaga iz Srbije v Nemčijo preko Slovenije: slovenska carina preveri tovor in dokumentacijo, da prepreči nezakonito trgovino in hkrati s protidampinškimi dajatvami na določene izdelke ščiti interese domače in evropske industrije.

Za logistične tehnike je razumevanje carinskih postopkov bistveno za uspešno delo v mednarodnem poslovnem okolju. Pravilna klasifikacija blaga po kombinirani nomenklaturi (npr. z uporabo šifre TARIC) ali učinkovito upravljanje tranzitnih deklaracij (T1/T2) je ključno za preprečevanje zamud in dodatnih stroškov pri dobavi blaga na cilj.

Kaj je carina in katere so njene značilnosti?

Opredelitev in vloga

Carina je državna dajatev, ki se plača pri uvozu ali izvozu blaga čez carinsko mejo. Je eden najpomembnejših instrumentov trgovinske politike, ki omogoča državi nadzor nad blagovno menjavo in zaščito domačega gospodarstva.

Praktični primer: Ko slovensko podjetje uvozi elektronske komponente iz Kitajske za proizvodnjo končnih izdelkov, mora plačati uvozne carine. Te carine ne samo da prispevajo k državnemu proračunu, temveč tudi nadzorujejo količino uvoza in pomagajo ohranjati konkurenčnost domačih proizvajalcev podobnih komponent. Logistični strokovnjaki morajo te stroške vključiti v izračune stroškov transporta in distribucije.

Ključne značilnosti

Praktični primer: Če nemški avtomobilski proizvajalec pošilja avtomobile v ZDA, mora pri vstopu v ZDA plačati carino. Podobno, če slovenski proizvajalec pohištva izvažja stole v Švico (ki ni članica EU), mora urediti carinske postopke in plačati dajatve, ko blago prečka mejo EU.

Praktični primer: Evropska unija lahko z uvedbo višjih carin na jeklo iz določenih držav (npr. anti-dumping carine) omeji njegov pretok na evropski trg, da zaščiti jeklarsko industrijo znotraj EU in spodbuja lokalno proizvodnjo. To vpliva na nabavne strategije podjetij v logistični verigi.

Praktični primer: Carine, zbrane ob uvozu luksuznih avtomobilov v Slovenijo, se stekajo v državni proračun. Ta sredstva se lahko nato uporabijo za financiranje javnih storitev, kot so zdravstvo, izobraževanje ali infrastruktura.

Praktični primer: Slovenija (kot članica EU) lahko uveljavi carine na poceni kmetijske izdelke, uvožene iz tretjih držav, da bi zaščitila slovenske kmete pred nepošteno konkurenco in zagotovila stabilnost domačega kmetijstva.

- Obvezna dajatev pri prehodu blaga čez mejo
- Instrument za regulacijo zunanje trgovine
- Vir prihodkov v državnem proračunu
- Sredstvo za zaščito domače proizvodnje

Carinske tehnologije in sodobni pristopi

Elektronsko poslovanje

Sistem e-carina omogoča hitro in učinkovito oddajo carinskih dokumentov ter sledenje statusa carinskih postopkov v realnem času.

Primer iz prakse: Slovensko logistično podjetje uporablja portal e-carina za oddajo vseh carinskih deklaracij za blago, ki prispe v Luko Koper iz tretjih držav. To jim omogoča hitro carinjenje in dostavo pošiljk strankam v Sloveniji in širše v EU, saj lahko status deklaracije spremljajo v realnem času in se izognejo zamudam zaradi papirne dokumentacije.

Neinvazivni pregledi

Rentgenski pregledi in skenerji za kontejnerje omogočajo hitro kontrolo blaga brez fizičnega raztovarjanja pošiljk.

Primer iz prakse: Na mejnem prehodu Gruškovje se uporablja velik rentgenski skener za tovornjake. Namesto da bi carinski uslužbenci ročno pregledovali vsak tovornjak s sadjem in zelenjavo iz Turčije, skener v nekaj minutah preveri celoten tovor, kar preprečuje nelegalen uvoz in bistveno pospešuje pretok blaga čez mejo.

Inteligentni sistemi

Analiza tveganja in podatkovni sistemi omogočajo ciljno usmerjeno kontrolo in hitrejšo obdelavo nizko-tveganih pošiljk.

Primer iz prakse: Slovenska carinska uprava uporablja inteligentne sisteme, ki analizirajo podatke o pošiljkah (vrsta blaga, izvor, prejemnik, pretekla skladnost uvoznika). Pošiljka avtomobilskih delov iz priznanega nemškega podjetja v slovensko tovarno, ki ima odlično zgodovino carinske skladnosti, bo verjetno obdelana avtomatsko in zelo hitro, medtem ko bo pošiljka neoznačenih tekstilnih izdelkov iz rizične države morda samodejno označena za podrobnejši fizični pregled zaradi višjega tveganja za ponarejanje ali napačno deklaracijo.

Sodobne carinske tehnologije temeljijo na avtomatizaciji, digitalizaciji in uporabi naprednih sistemov za analizo podatkov. Te tehnologije omogočajo hitrejša carinjenja, zmanjšujejo administrativno breme ter povečujejo učinkovitost carinskega nadzora.

Pravni viri carinske zakonodaje

Carinska zakonodaja v Sloveniji temelji na hierarhičnem sistemu pravnih virov. Na vrhu so mednarodni sporazumi in konvencije, sledijo jim evropske uredbe in direktive, na najnižji ravni pa nacionalni predpisi. Za boljše razumevanje, kako se teorija uporablja v resničnih logističnih situacijah, si oglejmo nekaj praktičnih primerov za vsako raven.

Carinski zakonik Unije (UCC) je temeljni pravni akt, ki ureja carinski sistem v vseh državah članicah EU in zagotavlja enotno uporabo carinskih predpisov na celotnem carinskem območju Unije.

Carinska unija Evropske unije

Carinska unija Evropske unije (EU CU) je temeljni steber gospodarske integracije, ki omogoča prost pretok blaga med državami članicami in enotno trgovinsko politiko do tretjih držav.

Ključne značilnosti

Skupna carinska tarifa

Enotna zunanja tarifa velja za vse uvoženo blago iz držav, ki niso članice EU, ne glede na to, v katero članico EU blago vstopi. To zagotavlja enake pogoje trgovanja.

Primer iz prakse: Slovenski uvoznik kupi elektroniko iz Kitajske. Ne glede na to, ali ta elektronika prispe v pristanišče Koper (Slovenija) ali Rotterdam (Nizozemska), velja zanje enaka stopnja carine EU. To poenostavlja določanje cen in načrtovanje dobavnih verig za podjetja, ki poslujejo po vsej EU.

Enotno carinsko območje

Znotraj EU se blago prosto gibuje brez carinskih kontrol, kar poenostavlja trgovanje in zmanjšuje administrativna bremena. Enkrat ocarinjeno blago se šteje za EU blago.

Primer iz prakse: Tovornjak, ki prevažava avtomobilske dele iz nemške tovarne v tovarno v Novem mestu, Slovenija, prečka meje med državami brez ustavljanja zaradi carinskih pregledov. Deli so bili že ocarinjeni ob vstopu v EU (če so prišli iz tretjih držav) ali pa se štejejo za blago EU, kar omogoča hitrejšo dostavo in skrajšanje tranzitnih časov.

Prosta trgovina med članicami

Med državami članicami ni carinskih dajatev ali količinskih omejitev, kar spodbuja notranji trg in gospodarsko rast.

Primer iz prakse: Slovenski proizvajalec pohištva prodaja omare strankam v Avstriji. Na to slovensko blago ni carinskih dajatev ali posebnih količinskih omejitev, kar proizvajalcu omogoča, da prosto konkurira z lokalnimi avstrijskimi proizvajalci in z lahkoto širi svoj trg.

Carinska unija prinaša številne prednosti: poenostavljeno trgovanje, nižje stroške, večjo konkurenčnost za podjetja ter krepitev političnega in gospodarskega vpliva EU na svetovnem odru. V praksi to pomeni, da podjetja iz EU lažje poslujejo znotraj unije in se osredotočijo na rast, namesto na zapletene carinske postopke med državami članicami.

Vrste carin

Carine so eden ključnih instrumentov trgovinske politike, ki državam omogoča regulacijo uvoza in izvoza, zaščito domače industrije in ustvarjanje javnih prihodkov. Razumevanje različnih vrst carin je bistveno za vsako podjetje, ki se ukvarja z mednarodno trgovino, saj ne vplivajo le na ceno blaga, temveč tudi na konkurenčnost in strategijo poslovanja.

Uvozne carine

So najpogostejša oblika carin in se plačajo ob uvozu blaga v državo. Njihov primarni namen je zaščita domačih proizvajalcev pred konkurenco cenejšega tujega blaga ter ustvarjanje prihodkov za državni proračun. V Evropski uniji so uvozne carine ključne za delovanje skupnega trga, saj določajo pogoje za vstop blaga iz tretjih držav.

Praktični primer: Slovensko podjetje uvaža elektronske komponente iz Kitajske. Pri vstopu blaga v pristanišče Koper (prvo vstopno mesto v EU) mora carinskemu organu predložiti dokumentacijo in poravnati uvozne carine po stopnjah, določenih v Skupni carinski tarifi EU. Logistični stroški transporta iz Kitajske so tako bistveno povišani zaradi všteti carinskih dajatev, kar vpliva na končno maloprodajno ceno izdelka v Sloveniji.

Izvozne carine

So redke v Evropski uniji, saj bi ovirale konkurenčnost izvoznih podjetij in bile v nasprotju z načeli prostega pretoka blaga. Vendar pa jih nekatere države, zlasti tiste v razvoju, uporabljajo za nadzor izvoza surovin, zagotavljanje domače oskrbe ali kot vir prihodkov.

Praktični primer: Čeprav so v EU izjemno redke, jih nekatere države, bogate z naravnimi viri (npr. v Afriki), uporabljajo za omejevanje izvoza surovin. Logistična podjetja, ki organizirajo prevoz lesa iz države, kot je Gabon, morajo upoštevati izvozne carine, ki se nalagajo na neobdelane hlode. To vpliva na stroške transporta in konkurenčnost njihovih strank, ki želijo surovine predelati v Evropi, ter zahteva dodatno carinsko deklaracijo ob izvozu iz Gabona.

Tranzitne carine

V preteklosti so bile pogoste kot neke vrste cestnine za blago, ki je potovalo skozi ozemlje države. Danes so zaradi mednarodnih sporazumov, kot so GATT/WTO, izjemno redke, saj ovirajo mednarodno trgovino in prost pretok blaga. Moderni trgovinski sporazumi stremijo k odstranitvi takšnih ovir.

Praktični primer: Sodobni logistični tokovi znotraj EU in po mednarodnih koridorjih so zasnovani na principu neoviranega tranzita. Na primer, tovor s tekstilom, ki potuje iz Avstrije v Italijo preko Slovenije, ne podlega tranzitnim carinam. To močno poenostavi logistiko, zmanjša čakalne dobe na mejah in bistveno prispeva k učinkovitosti evropskih dobavnih verig. Uvedba takšnih carin bi pomenila ogromno administrativno in finančno breme za transportna podjetja.

Vrednostne carine (ad valorem)

Se izračunavajo kot odstotek od carinske vrednosti uvoženega blaga (npr. 5% vrednosti). Njihova prednost je enostavna prilagoditev spremembam cen blaga in inflaciji, hkrati pa so relativno enostavne za izračun, če je vrednost blaga jasno določena. Glavna slabost je morebitna kompleksnost določanja carinske vrednosti in možnost manipulacije. Uporabljajo se predvsem za industrijske izdelke, kjer je vrednost ključen dejavnik.

Praktični primer: Podjetje iz Nove Gorice uvaža serijo visokotehnoloških medicinskih naprav iz ZDA, katerih skupna carinska vrednost znaša 500.000 EUR. Če je predpisana vrednostna carina 4%, bo podjetje plačalo 20.000 EUR carine. To pomeni, da morajo logistični in carinski posredniki natančno poznati mednarodne trgovinske pogoje (Incoterms) za določitev carinske vrednosti blaga (npr. FOB, CIF) in se izogniti morebitnim napakam pri obračunu, ki bi lahko vodile do dodatnih stroškov ali zamud.

Količinske carine (specifične)

So fiksni znesek, ki se plača na enoto blaga (npr. 0,50 EUR na kilogram, 10 EUR na kos). Izračun so enostavne, saj so neodvisne od vrednosti blaga. So posebej primerne za homogene izdelke, kot so surovine ali osnovni kmetijski pridelki, kjer je enota mere dosledna. Slabost je, da ne upoštevajo nihanj cen in lahko bolj prizadenejo cenejše izdelke.

Praktični primer: Pri uvozu sladkorja iz Brazilije v Slovenijo velja količinska carina, na primer 0,20 EUR na kilogram. Ne glede na to, ali gre za dražji ekološki sladkor ali cenejši rafinirani sladkor, bo carina enaka za vsak kilogram. Za logistično podjetje to pomeni, da je izračun carinskih dajatev za pošiljko, težko 20 ton, enostaven (20.000 kg * 0,20 EUR/kg = 4.000 EUR), vendar hkrati opozarja, da lahko pri nizkovrednih izdelkih carina predstavlja visok odstotek skupne vrednosti.

Zaščitne carine

Sočasne carine, ki se uvedejo z namenom zaščite domače industrije pred nenadnim in močnim prilivom uvoza (npr. dumpingom). Uvedejo se lahko v primeru grožnje ali resne škode domačim proizvajalcem in so običajno časovno omejene. Postopek uvedbe je potrjen strogim mednarodnim pravilom (npr. WTO).

Praktični primer: Evropska unija je v preteklosti uvedla protidampinške carine na določene izdelke iz Kitajske (npr. na keramične ploščice ali kolesa), da bi zaščitila evropske proizvajalce. Za logistična podjetja to pomeni, da morajo spremljati uvedbo in potek takšnih carin, saj lahko drastično spremenijo stroške uvoza in konkurenčnost uvoženega blaga. Podjetja, ki so načrtovala dobave teh izdelkov, so morala hitro prilagoditi svoje nabavne verige in poiskati alternativne vire ali se soočiti z višjimi uvoznimi stroški.

Fiskalne carine

Njihov glavni namen je zbiranje prihodkov za državno blagajno, v nasprotju z zaščitnimi carinami, ki so bolj usmerjene v regulacijo trga. V preteklosti so bile ključen vir državnih prihodkov, danes pa njihov pomen upada, saj se države zanašajo na druge davke. Še vedno se uporabljajo za luksuzno blago ali izdelke, kot so tobak in alkohol, kjer imajo tudi regulativno vlogo (npr. zmanjšanje porabe).

Praktični primer: Pri uvozu alkoholnih pijač (npr. viskija) iz ZDA v Slovenijo se poleg uvoznih carin in DDV-ja obračunajo tudi fiskalne carine oz. trošarine, ki so bistven vir prihodkov za državo. Logistična podjetja, ki se ukvarjajo s transportom in distribucijo takšnih izdelkov, morajo imeti specializirane postopke za skladiščenje v trošarinskih skladiščih in natančno obračunavanje trošarin, saj so te dajatve visoke in lahko močno vplivajo na likvidnost podjetij v dobavni verigi.

V praksi se različne vrste carin pogosto kombinirajo in prilagajajo specifičnim gospodarskim in političnim ciljem države. Za nekatere izdelke se lahko uporablja kombinacija vrednostnih in količinskih carin, kar omogoča bolj prilagodljiv in učinkovit nadzor nad uvozom. Razumevanje teh nians je ključno za optimizacijo trgovinskih strategij in zmanjšanje tveganj za podjetja, ki delujejo na globalnem trgu.

Carinski zakonik Unije - temelj carinskega sistema

Carinski zakonik Unije (Union Customs Code - UCC) je temeljni zakonodajni okvir, ki je začel veljati leta 2016. Nadomestil je Carinski zakonik Skupnosti in prinesel številne modernizacije, kot so uvedba obveznega elektronskega poslovanja in večji poudarek na avtomatizaciji ter upravljanju tveganj.

UCC standardizira postopke, poenostavlja poslovanje ter uvaja elektronsko poslovanje kot glavni način komunikacije s carinskimi organi. Na primer, **standardizacija elektronskih deklaracij**, kot je uporabljena v sistemu NCTS (New Computerised Transit System) za tranzitne postopke ali AES (Automated Export System) za izvoz, omogoča hitrejši pretok blaga čez meje in zmanjšuje administrativna bremena. **Enostavnejše poslovanje** se kaže tudi v možnostih pridobitve pooblastil, kot je status AEO (Authorised Economic Operator), ki podjetjem omogoča prednostno obravnavo in manj fizičnih pregledov.

Zakonik pokriva vse vidike carinskega poslovanja: **carinjenje blaga** (npr. uvoz kontejnerja izdelkov iz Kitajske preko Luke Koper, kjer se blago deklarira za sprostitev v prost promet), **poreklo** (npr. določitev, ali je avtomobil "narejen v EU" za uporabo preferencialnih tarif po sporazumu EU-Japonska), **carinski postopki** (npr. postopek aktivnega oplemenitenja, kjer slovensko podjetje uvozi tekstil iz Bosne in Hercegovine, ga predela v oblačila in ponovno izvozi brez plačila uvoznih dajatev), **olajšave** (npr. poenostavljeni postopki za podjetja z AEO statusom, ki jim omogočajo, da blago hitreje zapusti pristanišče), **carinski dolg** (npr. obveznost plačila carine in DDV ob uvozu, ki nastane s sprejetjem carinske deklaracije) in **prepovedi ter omejitve** (npr. omejitve uvoza blaga dvojne rabe ali nadzorovanih snovi). Za logistične tehnike je poznavanje UCC nujno, saj določa pravila, ki jih moramo upoštevati pri vsaki mednarodni pošiljki.

Naloge carinskega sistema Evropske unije

Varovanje finančnih interesov

Pobiranje carin in drugih dajatev, ki predstavljajo pomemben vir prihodkov v proračunu EU in držav članic.

Praktični primer: Pri uvozu avtomobilov iz tretjih držav v EU se poberejo carine in DDV, ki prispevajo k proračunu EU in Slovenije. Prav tako se pobirajo protidampinške dajatve na določene izdelke (npr. jeklo iz Kitajske), da se zaščiti evropsko industrijo.

Zaščita gospodarstva

Izvajanje trgovinskih politik in ukrepov za zaščito evropskega gospodarstva pred nelojalno konkurenco.

Praktični primer: Carina preprečuje vstop ponarejenega blaga (npr. oblačil, elektronike) na trg EU, kar ščiti blagovne znamke in potrošnike. Nadzoruje se tudi uvoz kmetijskih proizvodov, da se zagotovi skladnost z EU standardi in stabilnost domačega trga.

Nadzor pretoka blaga

Spremljanje uvoza in izvoza, preprečevanje tihotapljenja ter izvajanje prepovedi in omejitev.

Praktični primer: Carinski organi na slovensko-hrvaški meji pregledujejo tovorna vozila za preprečevanje tihotapljenja drog, orožja ali ogroženih živalskih in rastlinskih vrst (CITES). Spremljajo tudi uvoz pirotehničnih izdelkov ali igrač, ki morajo izpolnjevati varnostne standarde EU.

Olajševanje zakonite trgovine

Poenostavljanje postopkov in omogočanje hitre ter učinkovite blagovne menjave za zakonite gospodarske subjekte.

Praktični primer: Podjetja s statusom pooblaščenega gospodarskega subjekta (AEO) v Sloveniji lahko koristijo poenostavljene carinske postopke, kot so zmanjšanje fizičnih kontrol in prednostna obravnava, kar pospešuje njihove logistične verige. Sodobni elektronski sistemi, kot je e-Carina, omogočajo hitrejšo in učinkovitejšo obdelavo carinskih deklaracij.

Carinski postopki pri vnosu blaga

O1

Prihod blaga na carinsko območje

Blago pride na zunanje meje EU - v pristanišče, letališče ali cestno mejno prehod.

Primer: Ladja s kontejnerji iz Kitajske prispe v Luko Koper, tovornjak z izdelki iz Turčije prečka hrvaško-slovensko mejo.

O2

Napoved za začasno uskladiščenje

Prevoznik napove prihod blaga carinskim organom in blago prepelje v začasno skladišče.

Primer: Slovenski špediter elektronsko predloži sumarno deklaracijo carini ob prihodu blaga iz Združenega kraljestva v skladišče v Ljubljani.

O3

Carinska deklaracija

Uvoznik ali njegov zastopnik odda carinsko deklaracijo z vsemi potrebnimi podatki o blagu.

Primer: Podjetje iz Maribora, ki uvaža elektronske komponente iz Tajvana, odda standardno carinsko deklaracijo (Enotno upravno listino - JUL) prek sistema e-Carina, v kateri so navedeni tip blaga, količina, vrednost in poreklo.

O4

Analiza tveganja in kontrola

Carinski organ preveri dokumentacijo in po potrebi izvede fizični pregled blaga.

Primer: Carina v Kopru izbere pošiljko igrač iz tretjih držav za fizični pregled zaradi potencialnih varnostnih tveganj, medtem ko je za drugo pošiljko, npr. rezervne dele za avtomobile, dovolj dokumentarni pregled.

O5

Obračun in plačilo dajatev

Izračun carinskih dajatev, DDV in drugih pristojbin ter njihovo plačilo.

Primer: Na podlagi carinske tarife in vrednosti blaga se izračuna carina (npr. 5% na obutev), nato se na skupno vrednost blaga in carine doda še slovenski DDV (22%).

O6

Sproščanje blaga

Po plačilu vseh dajatev in opravljenih kontrolah carina izda dovoljenje za sproščanje blaga v prost promet.

Primer: Blago, ki je uspešno prestalo vse postopke in so bile dajatve plačane, je zdaj prosto za distribucijo in prodajo na slovenskem trgu ali v katerikoli drugi državi članici EU.

Oblike carinskega nadzora

Dokumentarni nadzor

Preverjanje carinskih deklaracij, faktur, prevoznih dokumentov in certifikatov. To je osnovna oblika nadzora, ki se izvaja pri vseh pošiljkah.

Primer: Slovensko podjetje uvaža elektroniko iz Kitajske. Carina preveri komercialni račun, pakirni seznam, tovorni list in potrdilo o poreklu blaga, da zagotovi pravilno obračunane carine in DDV ter skladnost blaga s predpisi EU (npr. oznaka CE).

Fizični pregled

Pregled blaga v skladišču ali na meji. Izvaja se na podlagi analize tveganja ali naključnega izbora pošiljk.

Primer: Pošiljka pokvarljive hrane iz nečlanice EU prispe v Luko Koper. Zaradi visoke rizičnosti (npr. država porekla z znanimi težavami s škodljivci) carinski organi izberejo pošiljko za fizični pregled, da preverijo prisotnost škodljivcev ali skladnost s fitosanitarnimi zahtevami.

Laboratorijske analize

Odvzem vzorcev in njihova analiza za preverjanje sestave blaga, porekla ali drugih lastnosti.

Primer: Farmacevtsko podjetje uvaža surovine iz Indije. Carina sumi, da deklarirana čistost ali sestava ni pravilna. Vzorci so poslani v specializiran laboratorij v Sloveniji, da se preverijo kemične komponente v skladu s standardi EU.

Naknadni nadzor

Revizija poslovnih knjig in dokumentacije pri uvoznikih po že opravljenem carinjenju.

Primer: Po enem letu slovenska carinska uprava začne revizijo velikega uvoznika tekstila iz Turčije. Pregledujejo računovodske evidence podjetja, uvozne deklaracije in prodajne podatke, da zagotovijo, da so bile vse pretekle carinske dajatve in davki pravilno deklarirani in plačani, ter iščejo morebitno podcenjevanje ali napačno razvrstitev blaga.

Carinska tarifa in nomenklatura

Razumevanje carinske tarife in nomenklature je ključno za vsako podjetje, ki se ukvarja z mednarodno trgovino. Ti sistemi določajo, kako bo blago klasificirano in kakšne dajatve se bodo nanj obračunale, kar ima neposreden vpliv na stroške in skladnost poslovanja.

1 Carinska tarifa (Customs Tariff)

Carinska tarifa je sistem, ki določa carinske stopnje in druge dajatve, ki se obračunajo na blago pri uvozu ali izvozu. Njen namen je urejanje mednarodne trgovine, zaščita domače industrije in zbiranje prihodkov za državo. Tarifa je običajno strukturirana po nomenklaturi blaga, kar pomeni, da vsaki tarifni oznaki pripada določena carinska stopnja.

Praktični primer:

Slovensko podjetje "TechImport d.o.o." želi uvoziti 1000 pametnih telefonov iz Južne Koreje. Da bi ugotovili višino carine, morajo najprej pravilno določiti tarifno oznako blaga. Pametni telefoni se po Kombinirani nomenklaturi (KN) EU običajno klasificirajo pod oznako, npr., 8517.12.00 (Telefoni za celična omrežja ali druga brezžična omrežja). Po preverjanju v carinski tarifi EU ugotovijo, da je carina za to oznako iz Južne Koreje (glede na prostotrgovinski sporazum EU-Koreja) 0%, medtem ko bi bila iz države brez takšnega sporazuma višja, npr. 3%. Ta informacija je ključna za izračun končne cene izdelkov in načrtovanje logistike ter konkurenčnosti na slovenskem trgu.

2 Nomenklatura (Nomenclature)

Nomenklatura je sistematičen seznam blaga, ki se uporablja za klasifikacijo in identifikacijo izdelkov v mednarodni trgovini. Najbolj razširjena je Harmonizirana nomenklatura (HS), ki jo upravlja Svetovna carinska organizacija (WCO) in je osnova za Kombinirano nomenklaturu (KN) Evropske unije. Natančna klasifikacija je nujna za pravilno določanje carinskih stopenj, uporabo trgovinskih ukrepov (npr. licenc) in statistično spremljanje trgovine.

Praktični primer:

Slovenski proizvajalec "BioFood d.o.o." namerava izvoziti novo vrsto organskih energijskih ploščic v Nemčijo. Pred izvozom morajo ploščice pravilno klasificirati po Kombinirani nomenklaturi EU (KN). Če ploščice vsebujejo čokolado, se lahko uvrstijo v poglavje 1806 (čokolada in drugi živilski proizvodi, ki vsebujejo kakav), če pa ne, morda v poglavje 1905 (pekarski izdelki). Napačna klasifikacija, npr. pod splošno oznako za živila, lahko povzroči napačno obračunane carine, zamude pri carinjenju v nemškem pristanišču ali celo kazni za podjetje. Pravilna določitev KN kode zagotavlja, da so izpolnjene vse zdravstvene in fitosanitarne zahteve v EU.

Struktura kombinirane nomenklature

Kaj je kombinirana nomenklatura?

Kombinirana nomenklatura (KN) je sistem za klasifikacijo blaga v EU. Temelji na Harmonizirani tarifi (HS) Svetovne carinske organizacije in vsebuje dodatne podrazdelke, specifične za EU. Uporablja se za določanje carinskih stopenj, statistiko zunanje trgovine in uporabo trgovinskih ukrepov.

Praktični primer: Slovensko logistično podjetje uvozi serijo električnih avtomobilov iz Južne Koreje. Da bi pravilno obračunalo carine in vedelo, katere predpise mora upoštevati (npr. antidumping dajatve, posebne licence), mora natančno klasificirati vozila po KN. Napačna klasifikacija lahko vodi do zamud pri carinjenju ali visokih kazni.

Hierarhična zgradba

- **Oddelek:** Označen z rimsko številko (I-XXI)
- **Poglavje:** Dvomesna številka (01-97)
- **Tarifna oznaka:** 4-mestna koda (HS raven)
- **Podtarifna oznaka:** 6-mestna koda (HS raven)
- **KN koda:** 8-mestna koda (EU raven)
- **TARIC koda:** 10-mestna koda (dodatni ukrepi)

Praktični primer (Elektronski deli): Pri uvozu komponent za proizvodnjo elektronike v Sloveniji (npr. mikroprocesorji iz Kitajske), mora logist vedeti, da so le-ti v **Oddelku XVI** (Stroji in aparati...), v **Poglavju 85** (Električni stroji in aparati...), imajo HS kodo (npr. 8542.31) in specifično KN kodo (npr. 8542 31 10) za določitev carinskih dajatev. TARIC koda (npr. 8542 31 10 10) pa lahko vključuje specifične dajatve, če je proizvajalec iz države, za katero veljajo antidumping ukrepi.

📄 Primer klasifikacije (Paradižnik):

0702 00 00 - Paradižnik, svež ali ohlajen

07 = Poglavje (Zelenjava)

0702 = Tarifna oznaka (HS raven za paradižnik)

0702 00 = Podtarifna oznaka (HS raven za svež ali ohlajen paradižnik)

0702 00 00 = KN koda (EU raven za paradižnik, svež ali ohlajen, specifična stopnja)

Praktični pomen: Uvoznik paradižnika iz npr. tretjih držav (izven EU) bo s to kodo določil, kakšna je osnovna carina in ali so potrebni fitosanitarni certifikati, ki so ključni v logistiki za prehrembene izdelke.

TARIC - Integrirana tarifa Evropske skupnosti

TARIC (Tarif Intégré de la Communauté) je celovita podatkovna baza, ki vsebuje vse ukrepe, povezane z uvozom in izvozom blaga v EU. Razširja kombinirano nomenklaturu z dodatnimi dvema števkama, kar omogoča podrobnejšo klasifikacijo in določanje posebnih ukrepov.

Carinske stopnje

Konvencionalne, avtonomne in preferencialne stopnje carin za posamezno blago.

Primer: Logistično podjetje pri uvozu avtomobilskih delov iz tretjih držav v Slovenijo mora upoštevati specifično konvencionalno carinsko stopnjo iz TARIC-a, kar vpliva na izračun končne cene in strategijo prevoza.

Trgovinski ukrepi

Protidampinške dajatve, izravnalne dajatve, zaščitni ukrepi in ciljne sankcije.

Primer: Uvedba protidampinških dajatev na določene vrste jekla, uvoženega v EU, bistveno vpliva na nabavne verige in transportne stroške logističnih podjetij, ki prenašajo to blago.

Prepovedi in omejitve

Seznam blaga s posebnimi omejitvami, licencami ali prepovedmi uvoza/izvoza.

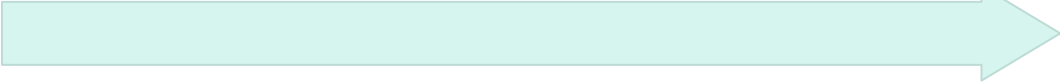
Primer: Za prevoz blaga z dvojno rabo (civilna in vojaška uporaba) je potrebna posebna izvozna licenca, ki jo morajo pridobiti izvozniki, logistični prevozniki pa so odgovorni za preverjanje njene prisotnosti in veljavnosti.

Preferencialni režimi

Informacije o državah, ki uživajo carinske ugodnosti na podlagi trgovinskih sporazumov.

Primer: Uvoz tekstilnih izdelkov iz Bosne in Hercegovine v EU je oproščen carine, kar slovenskim uvoznikom prinaša stroškovne prihranke in poenostavlja carinske postopke v logistiki.

Kako uporabljamo carinsko tarifo?

Identifikacija blaga

Natančno opišemo lastnosti blaga: material, sestava, namen uporabe, funkcionalnost.

Primer: Za uvoz "visokozmogljivega električnega viličarja za skladišče" je treba določiti, ali se klasificira pod motorna vozila (poglavje 87) ali stroje za dvigovanje in premikanje (poglavje 84), odvisno od specifičnih funkcij in namena uporabe.

Uporaba splošnih pravil

Sledimo šestim splošnim pravilom za razlago Kombinirane nomenklature.

Primer: Če uvažamo "komplet za sestavo dronov za dostavo paketov", moramo uporabiti splošno pravilo 3b, ki se nanaša na izdelke, sestavljene iz različnih komponent, pakiranih skupaj za maloprodajo, da se določi, ali se klasificira kot celoten dron ali posamezni deli.

Iskanje po poglavjih

Začnemo s splošnimi kategorijami in se premikamo k bolj specifičnim podrazdelkom.

Primer: Pri klasifikaciji "plastičnih palet za transport" najprej pogledamo poglavje 39 (Plastične mase in izdelki iz njih), nato podrazdelek za transportne ali pakirne izdelke, dokler ne najdemo najustreznejše tarifne številke.

Preverjanje ukrepov

V TARIC-u preverimo dodatne ukrepe, omejitve in carinske stopnje za izbrano tarifno številko.

Primer: Pri uvozu "svežega mesa iz tretjih držav" je treba preveriti ne le carinsko stopnjo, temveč tudi sanitarne in fitosanitarne ukrepe, zahteve po veterinarskih potrdilih in morebitne uvozne kvote, ki so specifične za EU in Slovenijo.

Pravilna klasifikacija blaga je ključnega pomena, saj napačna tarifa lahko povzroči plačilo napačnih dajatev, zamude pri carinjenju ali celo kazni. Vedno uporabite najnovejšo verzijo carinske tarife in v primeru dvoma kontaktirajte carinske organe za zavezujočo tarifno informacijo.

Trošarinski sistem v Sloveniji in EU

Kaj so trošarine?

Trošarine so posredni davki, ki se plačajo pri proizvodnji, predelavi ali uvozu določenih izdelkov. V EU so harmonizirane in veljajo enotna pravila za njihov obračun in pobiranje.

Primer: Slovenski uvoznik avtomobilskega goriva iz Avstrije mora plačati trošarino ob sprostitvi goriva v porabo v Sloveniji, kar je del enotnega sistema EU za energente.

Trošarinskemu nadzoru podvrženi izdelki

Logistični primer: Prevoz nafte iz pristanišča Koper v skladišče rafinerije v notranjosti države. Trošarina se obračuna, ko nafta zapusti skladišče za prodajo na bencinskih črpalkah.

Logistični primer: Slovenski distributer vina uvozi pošiljko vin iz Francije. Dokler so vina v trošarinskem skladišču, trošarina ni plačana. Šele ko se vino odpremi v trgovine, postane trošarina plačljiva.

Logistični primer: Prevoz cigaret iz tovarne na Hrvaškem v centralno skladišče v Sloveniji. Ves čas prevoza in skladiščenja so tobačni izdelki pod strogim trošarinskim nadzorom.

- **Energenti:** Mineralna olja, plin, premog
- **Alkohol:** Žgane pijače, vino, pivo
- **Tobačni izdelki:** Cigarete, cigare, tobak

Trošarinski postopek

Izdelki se lahko premikajo v trošarinskem postopku odloga (suspenziji), kjer trošarina še ni plačana. Plačilo nastopi šele ob sprostitvi v porabo ali pri uvozu. Za premik v suspenziji je potrebno elektronsko spremstvo (e-AD).

Praktični primer: Slovenska pivovarna pošlje pivo v trošarinskem odlogu v Nemčijo. Pivo se v Nemčijo transportira z e-AD, s čimer se potrdi, da bo trošarina poravnana šele v Nemčiji, ko bo pivo sproščeno v porabo, s čimer se izogne plačilu trošarine v Sloveniji in nato še v Nemčiji.

Vloga CURS v trošarinskem sistemu

CURS (Centralna uporabniško registracijska služba) je informacijski sistem, ki ga upravlja Finančna uprava Republike Slovenije (FURS). Predstavlja ključno orodje za upravljanje in nadzor trošarinskih postopkov v Sloveniji.

Registracija subjektov

CURS vodi evidenco vseh gospodarskih subjektov, ki poslujejo s trošarinskimi izdelki: trošarinski skladiščniki, registrirani prejemniki, pooblaščen pošiljatelj.

Primer: Slovenski proizvajalec piva, ki skladišči izdelke pred prodajo, se mora registrirati kot trošarinski skladiščnik, da lahko pivo skladišči v trošarinskem postopku odloga. Podjetje, ki uvaža žgane pijače iz Hrvaške za nadaljnjo distribucijo, se registrira kot registrirani prejemnik.

Elektronsko spremstvo

Sistem omogoča izdajo in sledenje elektronskih upravnih dokumentov (e-AD) za premik trošarinskih izdelkov v suspenziji.

Primer: Slovenska rafinerija nafte, ki dobavlja gorivo v trošarinskem odlogu do skladišča v Avstriji, mora za premik izdati e-AD. Ta dokument se nato spremlja v realnem času, kar zagotavlja transparentnost in nadzor nad pošiljko med prevozom.

Povezava z EMCS

CURS je povezan z evropskim sistemom EMCS (Excise Movement and Control System), kar omogoča sledenje premikov trošarinskih izdelkov po vsej EU.

Primer: Logistično podjetje, ki transportira cigarete iz tovarne na Poljskem v distribucijski center v Sloveniji, uporablja EMCS. Sistem omogoča, da poljski in slovenski davčni organi v vsakem trenutku vedo, kje se pošiljka nahaja in kdaj bo trošarina plačana v namembni državi, s čimer se preprečijo utaje in zagotovi pravilna obdavčitev.

Pomembnost porekla blaga

Preferencialno poreklo

Blago, ki izpolnjuje posebna pravila za pridobitev preferencialnega porekla, lahko uživa znižane ali ničelne carinske stopnje na podlagi trgovinskih sporazumov med EU in tretjimi državami.

Praktični primer: Slovensko podjetje uvaža tekstilne tkanine iz Turčije (s katero ima EU sklenjen trgovinski sporazum), jih v Sloveniji predeluje v oblačila in jih izvaža v Srbijo (s katero ima EU tudi sporazum). Če oblačila izpolnjujejo pravila o preferencialnem poreklu (npr. dovolj predelave v EU), lahko slovensko podjetje pri izvozu v Srbijo uveljavlja znižane carinske dajatve s pomočjo potrdila EUR.1. To pomeni nižje stroške za kupca v Srbiji in večjo konkurenčnost slovenskega izdelka.

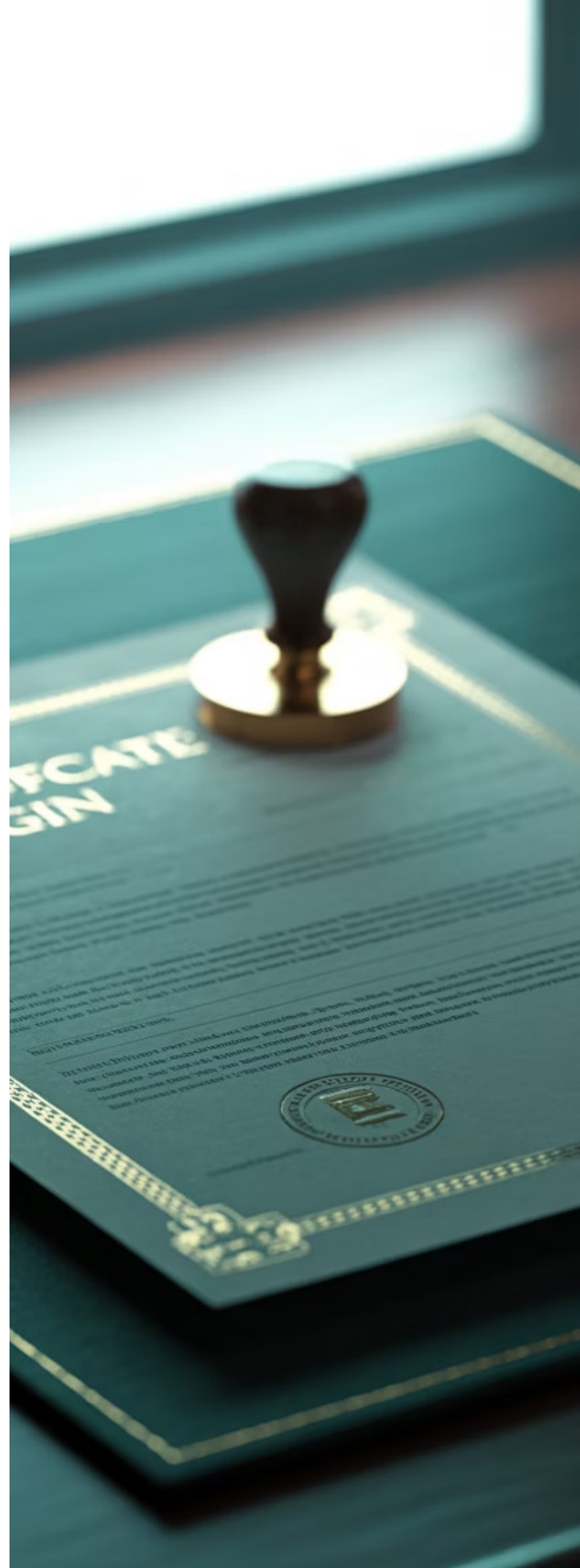
Nepreferencialno poreklo

Določa gospodarsko državljanstvo blaga in se uporablja za izvajanje trgovinskih ukrepov, kvot, statistiko in označevanje porekla. Temelji na pravilih, kjer je bilo blago v celoti proizvedeno ali zadostno predelano.

Praktični primer: Če Evropska unija uvede antidumpinške dajatve na jeklo, ki izvira iz določene države (npr. Kitajske), mora logistični prevoznik pri uvozu jekla v Slovenijo pravilno določiti njegovo nepreferencialno poreklo. To pomeni, da mora preveriti, ali je jeklo v celoti proizvedeno v Kitajski ali je bilo tam izvedeno zadostno predelavo, da se šteje za kitajsko. Nepravilna določitev bi lahko vodila do napačnih dajatv ali kasnejših sankcij, tudi če je bilo jeklo samo pakirano v drugi državi tranzita.

Dokazovanje porekla je ključno za uveljavljanje carinskih ugodnosti. Uporabljajo se različni dokumenti: gibljiva carinska izjava EUR.1, izjava o poreklu na fakturi, potrdila REX (Registered Exporter System). Nepravilno navajanje porekla lahko vodi do plačila polne carine in sankcij.

Praktični primer: Logistično podjetje uvozi elektronske komponente iz ZDA, za katere na podlagi trgovinskega sporazuma med EU in ZDA veljajo znižane carine. Če podjetje ne priloži pravilne izjave o poreklu na fakturi ali potrdila REX, carinski organ ne bo odobril preferencialne carinske stopnje. To pomeni, da bo podjetje moralo plačati polno carino, kar zviša uvozne stroške. V primeru namernega napačnega navajanja porekla se lahko podjetje sooči tudi z visokimi globami in izgubo dovoljenj za poenostavljene carinske postopke, kar bistveno oteži in podraži prihodnje logistične operacije.

Ključna carinska dokumentacija

1	Carinska deklaracija Osnoven dokument za carinjenje, vsebuje vse podatke o blagu, vrednosti, poreklu in carinski postopek. V EU se uporablja Enotna upravna listina (SAD) ali elektronska deklaracija. Primer: Slovensko podjetje uvaža elektronske komponente iz Južne Koreje. Za carinjenje na letališču v Ljubljani morajo predložiti elektronsko carinsko deklaracijo (uvozno deklaracijo), v kateri so navedeni vsi podatki o pošiljki, kot so tarifna številka, poreklo blaga, vrednost, teža in zahtevan carinski postopek.
2	Trgovinska faktura Dokument prodajalca, ki vsebuje podatke o prodanem blagu, količinah, cenah in pogojih dostave. Osnova za carinski vrednost. Primer: Nemški proizvajalec pohištva izda fakturo slovenskemu kupcu. Na fakturi so natančno določeni model pohištva, količina, enotna cena, skupna vrednost, Incoterms (npr. EXW, FOB ali DDP) in morebitni popusti. Carinski organ bo to fakturo uporabil za določitev carinske vrednosti in izračun uvoznih dajatev.
3	Prevozna listina Dokazilo o prevozu blaga - CMR za cestni, letalski tovorni list, konosament za pomorski ali CIM za železniški prevoz. Primer: Tovornjak s tekstilnimi izdelki se vozi iz Italije v Slovenijo. Voznik mora imeti s seboj CMR (Convention relative au contrat de transport international de marchandises par route) listino, ki potrjuje pogodbo o prevozu, navaja pošiljatelja, prejemnika, opis blaga in prevozno pot.
4	Packing list Seznam pakiranja z natančnimi podatki o vsebini, teži, dimenzijah in označbah vsakega paketa v pošiljki. Primer: Podjetje iz Španije izvozi več palet sadja v Slovenijo. Skupaj z ostalo dokumentacijo pošljejo tudi packing list, ki podrobno opisuje, koliko škatel je na vsaki paleti, teža posamezne škatle in skupna bruto/neto teža pošiljke. Skladiščno osebje v Sloveniji lahko s pomočjo packing lista hitro preveri skladnost dobave z naročilom in morebitne poškodbe.
5	Certifikati in dovoljenja Ovisno od vrste blaga: zdravstvena spričevala, fitosanitarna potrdila, certifikati o poreklu, dovoljena, licence. Primer: Pri uvozu ekoloških živil iz tretje države v EU (npr. iz Turčije v Slovenijo) je nujno predložiti ekološko potrdilo (certifikat), ki dokazuje, da so bili proizvodi pridelani v skladu z ekološkimi standardi EU. Prav tako bi uvoz farmacevtskih izdelkov zahteval ustrezna dovoljenja in certifikate o skladnosti (npr. GMP).

Dokumentacija po vrstah prometa

Cestni promet

- **CMR prevozna listina**Primer: Slovensko podjetje 'Logistika d.o.o.' prevaža paleta avtomobilskih delov iz Maribora v Gradec. Voznik mora imeti s seboj izpolnjeno CMR listino, ki potrjuje prevzem blaga, opis tovora, naslov pošiljatelja in prejemnika ter pogoje dostave.
- **Dovoljenje za mednarodni cestni prevoz**Primer: Prevoznik iz Bosne in Hercegovine potrebuje bilateralno dovoljenje za vstop in prevoz blaga skozi Slovenijo v Nemčijo, poleg standardnega EU-licence prevoznika, da se izogne kaznim na meji.
- **Carinska tranzitna deklaracija (T1/T2)**Primer: Blago iz Turčije, ki prispe v Luko Koper in je namenjeno v Švico (ki ni članica EU), mora biti spremljano z deklaracijo T1. Ta omogoča, da blago potuje skozi EU carinsko ozemlje brez plačila dajatev do končne destinacije.
- **Manifest za konsolidirane pošiljke**Primer: Špediter v Ljubljani združi pet manjših pošiljk različnih pošiljateljev, namenjenih v Pariz. Za celoten kamion pripravi manifest, ki podrobno navaja vseh pet pošiljk, kar poenostavi postopke na carini in pri dostavi.

Pomorski promet

- **Konosament (Bill of Lading)**Primer: Slovensko podjetje uvozi elektroniko iz Kitajske v Luko Koper. Konosament (BL) je ključen dokument, ki služi kot pogodba o prevozu, potrdilo o prevzemu blaga in lastniški naslov za blago. Podjetje ga potrebuje za prevzem blaga v pristanišču, ko ladja prispe.
- **Ladijski manifest**Primer: Ladijski manifest, ki ga prevoznik predloži pred prihodom ladje v Luko Koper, vsebuje seznam vseh pošiljk na krovu, vključno z blagom, ki je namenjeno v različne evropske države, kar omogoča predhodno carinsko obravnavo in učinkovito razkladanje.
- **Carinska deklaracija za blago**Primer: Za blago, ki prispe v Luko Koper in je namenjeno v prosti promet v Sloveniji, mora uvoznik predložiti carinsko deklaracijo z vsemi potrebnimi podatki za obračun uvoznih dajatev in DDV, kot je določeno v carinskih predpisih EU.
- **Pomorska deklaracija**Primer: Kapitan ladje, ki pripluje v Luko Koper, mora predložiti pomorsko deklaracijo pristaniškemu oblastem. Ta deklaracija vsebuje podatke o posadki, potnikih, zalogah in celotnem tovoru, da se zagotovi varnost in skladnost z mednarodnimi ter nacionalnimi predpisi.

Zračni promet

- **Letalski tovorni list (AWB)**Primer: Slovensko farmacevtsko podjetje pošilja nujna zdravila v Azijo. Letalski tovorni list (AWB) služi kot pogodba o prevozu, potrdilo o prevzemu in navodila za ravnanje z blagom. Elektronski AWB pospešuje postopke in zagotavlja sledljivost pošiljke.
- **Manifest tovora**Primer: Na letališču v Ljubljani se pred odhodom tovornega letala v London pripravi manifest tovora. Ta dokument podrobno navaja vse posamezne pošiljke, ki jih letalo prevaža, vključno s podatki o teži, vsebini in destinaciji, kar je ključno za logistiko in varnost.
- **Varnostna deklaracija**Primer: Pred pošiljanjem elektronskih naprav z letalom mora pošiljatelj zagotoviti varnostno deklaracijo, ki potrjuje, da blago ne vsebuje nevarnih snovi in da so bile upoštevane vse varnostne kontrole, skladno z ICAO predpisi.
- **Deklaracija o nevarnem blagu**Primer: Podjetje, ki pošilja litij-ionske baterije z letalskim prevozom, mora izpolniti deklaracijo o nevarnem blagu (Dangerous Goods Declaration - DGD). Ta deklaracija podrobno opisuje vrsto nevarnosti, količino in pravilno embalažo, da se zagotovi varen prevoz po IATA predpisih.

Carinski postopki - pregled

Prepustitev v prost promet

Najpogostejši postopek - blago se uvozi za uporabo ali prodajo v EU.

Primer: Slovensko podjetje uvozi elektroniko iz Kitajske in jo proda na domačem trgu, pri čemer plača uvozne dajatve.

Začasni uvoz

Uvoz blaga za določen namen in čas z delno ali popolno oprostitvijo dajatev.

Primer: Nemško podjetje začasno uvozi razstavno opremo za sejem v Ljubljani, ki jo bo po koncu sejma ponovno izvozilo, s čimer se izogne plačilu polnih uvoznih dajatev.

Aktivno oplemenitenje

Uvoz blaga za predelavo z namenom ponovnega izvoza.

Primer: Slovensko podjetje uvozi surovine iz Srbije, jih predeluje v končne izdelke in nato te izdelke izvozi nazaj v Srbijo ali druge tretje države, ne da bi plačalo uvozne dajatve na surovine.

Izvoz

Blago zapušča carinsko območje EU za prodajo v tretje države.

Primer: Slovenski proizvajalec pohištva izvozi svoje izdelke v Združeno kraljestvo, kar zahteva izvozno carinsko deklaracijo.

Tranzit

Premik blaga čez carinsko območje brez plačila dajatev (zunanji/notranji tranzit).

Primer: Pošiljka blaga iz Turčije, namenjena v Nemčijo, potuje skozi Slovenijo pod tranzitnim postopkom (T1), ne da bi v Sloveniji plačala carino.

Carinski skladiščni postopek

Hranjenje blaga v carinskem skladišču z odloženim plačilom dajatev.

Primer: Uvoznik iz ZDA skladišči veliko količino izdelkov v carinskem skladišču v Kopru, plačilo carine in DDV pa odloži do trenutka, ko se blago sprostí za prodajo v EU.

Zaključek: Carinska dejavnost kot temelj uspešne logistike

Poznavanje carinskih postopkov, zakonodaje in dokumentacije je bistvenega pomena za vse, ki delajo v logistiki in mednarodni trgovini. Carinski sistem Evropske unije omogoča učinkovito in varno pretok blaga, hkrati pa varuje finančne in gospodarske interese članic.

Ključna znanja

Razumevanje pravne podlage, poznavanje carinskih postopkov in pravilna uporaba tarife so temelj uspešnega dela v logistiki.

Primer iz prakse: Slovensko podjetje, ki uvažata tekstil iz Turčije, mora poznati specifične carinske stopnje in morebitne preferencialne dogovore v okviru Evropske unije, kar vpliva na končno ceno in konkurenčnost izdelka na trgu. Prav tako mora upoštevati zdravstvene in varnostne standarde EU za uvoženo blago.

Praktične veščine

Sposobnost priprave dokumentacije, klasifikacije blaga in komunikacije s carinskimi organi so ključne kompetence logističnega tehnika.

Primer iz prakse: Logistični tehnik mora biti sposoben pripraviti tovarno listino (CMR) in izvozno carinsko deklaracijo (EX-A) za tovor, ki se pošilja iz Slovenije v Švico, ter preveriti, ali je klasifikacija blaga (HS-oznaka) pravilna. V primeru pomanjkljivosti mora hitro komunicirati s špediterjem ali carinsko agencijo za rešitev težave in preprečitev zamud.

Stalno učenje

Carinska zakonodaja se nenehno razvija - pomembno je slediti novostim, spremembam in sodobnim tehnologijam v carinski dejavnosti.

Primer iz prakse: Zaradi sprememb v direktivah EU glede uvoza elektronskih naprav (npr. WEEE direktiva za recikliranje odpadne električne in elektronske opreme), mora podjetje nenehno prilagajati svoje postopke in zagotavljati skladnost, da se izogne kaznim. Prav tako je pomembno spremljati uvajanje novih digitalnih orodij za avtomatizacijo carinskih postopkov, kot je enotno okence za carino v Sloveniji (e-Carina).

